

foreningen en fjer i hatten ved, at man måske får domstolens ord for, at den ikke er uforenelig med grundloven.

Jeg tror, at hr. Peter Skaarup, hvis han får tænkt sig om, kan se dette her for sig, men det er ikke det, der optager hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at hidse sig så voldsomt op og begynde at diskutere noget om, hvordan tingene bliver gjort i medierne og sådan noget.

Det, det handler om her for os at se, er: Vi har et konkret problem. Vi har heldigvis en tv-udsendelse – og der synes jeg, at vi skal være glade for, at TV 2 har gjort et stykke arbejde – vi har en udsendelse, der helt præcist beviser, at det er i forbindelse med Pædofilgruppens aktiviteter, at der foregår kriminalitet, at der foregår diskussioner og samvær og noget, der medfører, at vi kan se, at her foregår der sexmisbrug af børn.

Det er helt tydeligt, at det oplever den journalist, der deltager i udsendelsen, også. Og derfor er det så oplagt, som vi ser det, at løsningen, som ministeren efterlyser at vi kommer med, er, at man giver det utvetydige signal til denne her gruppe: Vi vil ikke acceptere det. Vi forbyder den gruppe nu, og så kører vi en sag ved domstolene, hvor vi beviser, at de aktiviteter er uholdbare.

Det var det, man burde have gjort fra start af.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det var ikke mig, der startede med at tale om medierne, det var hr. Skaarup selv, der indledte en drøftelse af, hvad jeg havde sagt både i tv-udsendelsen og i dagene derefter. Så bebrejder hr. Peter Skaarup mig, at jeg selv svarer på det spørgsmål om medierne.

Det viser altså karakteren af den måde, hr. Peter Skaarup arbejder på her i salen. Hr. Skaarup kører rundt i det. Der er kun ét mål med det, og det er, at hr. Peter Skaarup skal stå som manden med de rene hænder – men som jo heldigvis heller ikke har ansvaret.

Det, som optager regeringen i denne her sag – som åbenbart ikke har optaget hr. Peter Skaarup i ét eneste af de spørgsmål – er at have en lovgivning, der sikrer, at vi beskytter børnene maksimalt.

Og jeg er glad for, at jeg i næste spørgerunde får lejlighed til ved at svare på hr. Peter Skaarups spørgsmål at nævne alle de initiativer, re-

geringen har taget i den anledning til at beskytte børn mod seksuelle overgreb.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 716

9) Til justitsministeren af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt andre europæiske lande, USA eller lande i Østen tillader eksistensen af pædofilforeninger, og hvad mener regeringen der kan gøres for at bekæmpe udbredelsen af pædofili?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren konstaterer, at det at være pædofil og fantasere om at sexmisbruge børn er lovligt i Danmark. Ligesom det er lovligt at danne en forening for mennesker med perverse lyster. Vi har foreningsfrihed i Danmark, og det er ikke strafbart at være pædofil og at have tanker og fantasier omkring sex med børn – det er selve handlingen, der er ulovlig.

Programmet »TV 2.dok – de pædofile danskere« om pædofile i Danmark, som blev sendt på TV 2 den 30. oktober 2000 dokumenterer derimod, at medlemmerne i Pædofilgruppen blandt andet mødes for at udveksle seksuelle erfaringer med børn og for at advare hinanden om politiets efterforskningsmetoder – og dermed må foreningen Pædofilgruppen siges at have overtrådt basale bestemmelser (grundlovens § 78, stk. 2) for at drive en forening på lovlig vis i Danmark.

Ethvert menneske har naturligvis lov til at have de lyster, det nu engang har, men det er bestemt ikke en menneskeret at omsætte dem i handling. Tværtimod har nogle mennesker pligt til at undertrykke deres drifter, fordi det ville være til skade for andre, hvis de førte deres tilbøjeligheder ud i livet.

Samfundets undertrykkelse af de pædofiles seksualitet sker derfor ikke ud fra bornerte sædelighedsprincipper, men for at beskytte børnene mod fysisk og psykisk overlast. Kendsgerningen er derfor, at det er hævet over enhver tvivl, at det ikke berettiger pædofile til at praktisere deres lyst. Der ville med samme vægt kunne argumenteres for, at kleptomaner, pyromaner og lystmordere havde en legitim interesse i at give efter for deres trang. Eller man kunne i denne